

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu, w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko Powiatowi (...) o zapłatę:

I. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 3 lutego 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 51TL w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 73KH w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu Romet o numerze ramy (...) w okresie od dnia 15 grudnia 2015 roku do dnia 14 czerwca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IX. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym ELE 80HK w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

X. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 85HW w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XI. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 4 grudnia 2016 roku do dnia 21 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XIII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu R. o numerze rejestracyjnym (...) 59NP w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XIV. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu (...) 125p o numerze rejestracyjnym (...) 0490 w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XV. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XVI. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. umarza postępowanie;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XVII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu Lada T. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XVIII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu FS L. Ż. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XIX. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XX. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu A. o numerze rejestracyjnym (...) 34AH w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXI. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu B. o numerze rejestracyjnym PKN 4750 w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXIII. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu S. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXIV. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu P. o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 13 marca 2016 roku do dnia 23 lipca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXV. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 12 marca 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

XXVI. z powództwa dotyczącego przechowania pojazdu Lada o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 24 lipca 2016 roku do dnia 3 grudnia 2016 roku:

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Przedsiębiorstwa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz Powiatu (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła powódka, zaskarżając je w następujący sposób:

1. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 1960/19)

• **w zakresie punktów I1. i I2. w całości**

2. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt IC 1970/19)

• **w zakresie punktów II.1 i II.2 w całości**

3. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2039/19)

• **w zakresie punktów III.1 i III.2 w całości**

4. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą I C 2581/19)

• **w zakresie punktów IV.1 i IV.2 w całości**

5. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2587/19)

• **w zakresie punktów V.1 i V.2 w całości**

6. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt IC 2717/19)

• **w zakresie punktów VI.1 i VI.2 w całości**

7. co do rozstrzygnięcia z powództwo dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2718/19)

- w zakresie punktów VII. 1 i V.2 II w całości

8. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki R. o numerze ramy (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2719/19)

- w zakresie punktów VIII.1 i V..2. w całości

9. **co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2721/19)**

• w zakresie punktów IX.1 i IX.2 w całości

10. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2736/19)

• w zakresie punktów X.1 i X.2 w całości

11. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2748/19)

• w zakresie punktów XI.1 i XI.2 w całości

12. co do rozstrzygnięcia z powództwo dotyczącego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2781/19)

• w zakresie punktów XII.1 i X..2 w całości

13. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt IC 2934/19)

• w zakresie punktów XIII.1 i XIII.2 w całości

14. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki (...) 125p o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2938/19)

• w zakresie punktów XIV.1 i XIV.2 w całości

15. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 2967/19)

• w zakresie punktów XV.1 i XV.2 w całości

17. co do rozstrzygnięcia z powództwo dotyczącego pojazdu marki Lada T. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C I C 3218/19)

• w zakresie punktów XVII.1 i XVII.2 w całości

18. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki FS L. Ž. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3227/19)

• w zakresie punktów XVIII.1 i XVIII.2 w całości

19. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3419/19)

• w zakresie punktów XIX.1 i XIX.2 w całości

20. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt IC 3433/19)

• w zakresie punktów XX.1 i XX.2 w całości

21. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3442/19)

- w zakresie punktów XXI.1 i XXI.2 w całości

22. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3447/19)

- w zakresie punktów XXII.1 i XXII.2 w całości

23. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3464/19)

- w zakresie punktów XXIII.1 i XXIII.2 w całości

24. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3546/19)

- w zakresie punktów XXIV.1 i XXIV.2 w całości

25. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3549/19)

- w zakresie punktów XXV.1 i XXV.2 w całości

26. co do rozstrzygnięcia z powództwa dotyczącego pojazdu marki L.

o numerze rejestracyjnym (...) (sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 3560/19)

- w zakresie punktów XXVI.1 i XXVI.2 w całości

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono błędnie ustaloną przez Sąd Rejonowy podstawę faktyczną skarżonego rozstrzygnięcia, wadliwą subsumpcję prowadzącą do niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego, w poniżej wskazanym zakresie:

I. nieustalenie istotnych faktów wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co związane jest również z naruszeniem przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 316 k.p.c. poprzez niewzięcie pod uwagę istotnych okoliczności sprawy wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego:

a. dowodu z dokumentu załączonego do Pozwu - cennika powszechnie obowiązującego na terenie parkingu strzeżonego Spółki ustalonego i obowiązującego na parkingu decyzją Zarządu Spółki od dnia 9.10.2015

b. faktu powiadomienia przez Spółkę (...) przy piśmie z dnia 9.10.2015 r o uchwalonym przez Zarząd Spółki i obowiązującym na parkingu spółki powszechnie dostępnym dla każdego cenniku (ze wskazaniem taryfy wynagrodzenia obowiązującego na parkingu), poinformowania o wysokości stawek wymagalnych dobowo z tego cennika, co do konieczności odbioru wszelkich pojazdów do końca obowiązywania umowy (...) i zastrzeżeniu konsekwencji wynikających z braku odbioru przez kontrahenta zgodnie z warunkami umowy (...) pojazdów, tj. przystąpienia do warunków powszechnie obowiązujących na parkingu strzeżonym Spółki w ramach stosunku cywilnoprawnego odpłatnego przechowania.

c. faktu przyznania dorozumianego w zakresie uznania niewłaściwego przez Powiat zasady odpowiedzialności po 18.10.2015 r. za odpłatne przechowywanie pojazdów w oparciu o umowę adhezyjną i jedynie kwestionowanie wysokości wynagrodzenia wynikającego z cennika/taryfy obowiązującego na parkingu, nie zaś zasady obowiązywania cennika na parkingu strzeżonym spółki w stosunku do Powiatu od dnia 19.10.2015 r.- tj. nieocnienie wszechstronnie dowodu z dokumentu prywatnego - odpowiedzi na zawezwanie do próby ugodowej załączonego do pozwu w tej sprawie.

d. faktu znanego sądowi z urzędu, że Powód w tej sprawie dochodzi roszczeń za świadczenia okresowe za inne okresy wymagalności w odniesieniu do pojazdów co do których za inne okresy zostały wydane prawomocne orzeczenia przesądzające zasadę odpowiedzialności w ramach res iudicata - zasada: pomiędzy stronami została zawarta umowa adhezyjna odpłatnego przechowywania pojazdów na parkingu strzeżonym spółki na warunkach powszechnie obowiązującego cennika znanego Pozwanemu przed przystąpieniem do umowy adhezyjnej, przy czym określanie wynagrodzenia według cennika jest zasadą (że zapłata ma następować według cennika powszechnie obowiązującego na terenie parkingu strzeżonego Spółki) a nie wysokością wynikającą z powszechnie obowiązującego cennika - art. 836 k.c.

- por. załącznik nr 1 do apelacji wykaz prawomocnych orzeczeń S. za poszczególne pojazdy za poszczególne okresy wymagalności świadczenia okresowego z tego samego stosunku prawnego łączącego strony w zakresie odpłatnego przechowywania konkretnego pojazdu, dochodzone przez Powoda częściowo w różnych procesach sądowych.

e. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów dokonanej wybiórczo (i nie na podstawie wszechstronnego materiału dowodowego sprawy), z przekroczeniem zasad wiedzy powszechnie obowiązującej i zasad doświadczenia życiowego oraz zwyczajów panujących na parkingach strzeżonych w zakresie i w sposób sprecyzowany oraz przedstawiony w uzasadnieniu;

II. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazując na fakty ustalone przez Sąd I instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy i zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a to błędne przyjęcie że Powódka nie udowodniła w toku procesu powszechności cennika, w sytuacji gdy takie ustalenia wynikają z braku dokonania swobodnej oceny przez Sąd przedstawionych przez Spółkę w toku procesu dowodów i okoliczności faktycznych przyznanych przez Pozwanego w całości sprawy, podczas gdy Powód udowodnił dowodami z dokumentów i okolicznościami przyznanymi przez Pozwaną powszechność taryfy, zaś powoływanie się przez pozwanego w tym zakresie na informacje z internetu nie mają żadnego waloru miarodajności w realiach tej sprawy, co Sąd Rejonowy winien z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, zwyczajów i specyfiki prowadzenia parkingów strzeżonych dostrzec i ocenić w granicach swobodnej i uzasadnionej oceny dowodów, wskazując zwłaszcza, iż miejscem świadczenia przedmiotowej usługi nie jest internet lecz parking strzeżony, (w tym również obraza art. 56 k.c. w zw. z art. 836 k.c. i 835 k.c.)

III. naruszenie przepisów prawa procesowego, która miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia z punktu widzenia podnoszonych uchybień proceduralnych zarówno co do braku prawidłowego zbudowania podstawy faktycznej skarżonego orzeczenia jak i dokonanej przez sąd oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykraczającej poza granice art.233 § 1 k.p.c., tj. art. 327¹§1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. w zakresie braku wskazania przez Sąd

orzekający w I instancji dlaczego pomógł w procesie budowania podstawy faktycznej skarżonego rozstrzygnięcia a następnie subsumpcji:

- a) dowody i okoliczności faktyczne objęte notoryjności (art. 228 § 1 k.p.c.) ,
- b) fakty znane sądowi z urzędu na które sam Sąd się powoływał w danym stosunku prawnym między stronami (art. 228 § 2 k.p.c.),
- c) jak i fakty przyznane przez Pozwanego (art. 229 k.p.c.)
- d) oraz fakty niezaprzeczone przez Pozwanego (art. 230 k.p.c.),

co do obowiązywania zasady wynagrodzenia należnego Powódce od Pozwanej za spełnione w ramach umowy adhezyjnej świadczenie odpłatnego przechowywania przedmiotowych pojazdów na warunkach powszechnie obowiązującej taryfy na parkingu strzeżonym Spółki oraz dlaczego Sąd I instancji odmówił innym dowodom (w tym nie wziętym pod rozwagę) wiarygodności bądź mocy dowodowej

IV. sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustalenie podstawy faktycznej skarżonego rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy w zakresie przyjęcia z jednej strony, że od 19.10.2015 roku pomiędzy Powodem a Pozwanym nawiązany został stosunek prawny odpłatnego przechowywania (umowa adhezyjna), z drugiej zaś przyjęcie przez Sąd, że wynagrodzenie nie może być ustalane na podstawie pierwszego kryterium z art. 836 k.c., w sytuacji gdy umowa adhezyjna jest również „umową” o której mowa w tym przepisie, zaś Pozwany przystąpił do stosunku prawnego odpłatnego przechowania ze świadomości i pełną akceptacją warunków odpłatności o których został powiadomiony przy piśmie z dnia 9.10.2015 r. (co do zasady obowiązywania na parkingu spółki taryfy i wysokości dobowych stawek z niej wynikających, na których to zasadach będzie realizowana usługa na rzecz Powiatu po 18.10.2015r. jeżeli uprzednio nie odbierze pojazdów), w przeciwnym wypadku gdyby nie wyrażał akceptacji dla zasad odpłatności obowiązujących na parkingu spółki według których przedsiębiorca wyraził wolę świadczenia usługi przechowania, to Powiat odebrałby pojazdy z parkingu i przechowywałby je na własny koszt i ryzyko względnie podjąłby negocjacje celem skorzystania z oferowanych przy piśmie z dnia 9.10.2015 r. przez Zarząd spółki systemu rabatów programu lojalnościowego oferowanego dla dużego kontrahenta.

co prowadziło również do obrazy przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 60 i 65 § 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 836 k.c. poprzez ich niesłuszne niezastosowanie w zakresie wykładni treści oświadczeń woli wyrażonych przez Strony w zawartej umowie (adhezyjnej), a które powinny prowadzić do ustalenia, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy doszło do zawarcia umowy adhezyjnej odpłatnego przechowywania na parkingu Spółki oznaczonych co do tożsamości pojazdów objętych żądaniami powództwa połączonych do wspólnego rozpoznania w tej sprawie na warunkach stosunku cywilnoprawnego i konsekwencji zastrzeżonych przez Powódową Spółkę przy piśmie z dnia 9.10.2015 r. przesłanego do Powiatu i zasadach odpłatności obowiązujących na powszechnie dostępnym parkingu strzeżonym spółki, poprzez przystąpienie z pełną świadomością przez Pozwanego od 19.10.2015 r. do umowy odpłatnego przechowania w tym warunków odpłatności które obowiązują powszechnie na parkingu strzeżonym Spółki od dnia 9.10.2015 r. na podstawie powszechnie obowiązującego cennika ustalonego przez Zarząd powodowej spółki (stanowiący załącznik do pozwu) i o obowiązywaniu którego (w tym o stawkach za l/dobę odpłatnego przechowania) Pozwany został powiadomiony na piśmie przed świadomym podjęciem przez Powiat decyzji o przystąpieniu do tej umowy i jej warunków odpłatności od 19.10.2015 r. per facta concludenda.

2) art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 836 k.c. i 835 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania wobec przyjęcia przez Sąd, iż między stronami po 18.10.2015 r. doszło do zawarcia umowy adhezyjnej odpłatnego przechowania bez określenia wysokości wynagrodzenia w umowie, pomimo że Powiat przystąpił z pełną świadomością do warunków obowiązujących na parkingu powszechnie dostępnym i za wynagrodzeniem znanym pozwanemu przed przystąpieniem do umowy adhezyjnej, i nawet pomimo tego, że powiat przed 19.10.2015 r. na piśmie wyartykułował, że nie akceptuje warunków obowiązujących na parkingu co do zasad odpłatności, bowiem

wobec braku odbioru przedmiotowych pojazdów do końca 18.10.2015 r., z pełną świadomością Powiat przystąpił również do warunków i zasad odpłatności znanych Powiatowi a obowiązujących dla każdego podmiotu, który chciał skorzystać z usług odpłatnego przechowywania pojazdów na parkingu Powódki powszechnie dostępnym - a zatem wynagrodzenie Pozwanego powinno być ustalone przez Sąd według pierwszej z zasad wynikających z art. 836 k.c. czyli na podstawie umowy adhezyjnej wiążącej strony z uwzględnieniem zasad odpłatności zarówno znanych pozwanemu z pisma z dnia 9.10.2015 r. jak i o których mógł się swobodnie dowiedzieć w miejscu świadczenia usługi- na parkingu spółki z uchwalonego przez Zarząd powszechnie obowiązującego cennika dla każdego podmiotu (cennik powszechnie obowiązujący od 9.10.2015 r. na parkingu strzeżonym Powodowej Spółki załączony również do pozwu), obowiązującej na parkingu strzeżonym Spółki przedstawione Pozwanemu przy piśmie z dnia 9.10.2015 r.);

VI. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 836 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. i 366 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do niewłaściwego zastosowania przez Sąd przedmiotowych przepisów w realiach niniejszego procesu w zakresie przesądzonej prawomocnymi orzeczeniami zasady odpowiedzialności z tego samego stosunku prawnego łączącego strony po 18.10.2015 r. za inne okresy wymagalności świadczenia okresowego dochodzonego częściowo przez Powoda w odniesieniu do tych samych pojazdów co do których zapadło orzeczenie prawomocnie przesądzające zasadę odpowiedzialności Pozwanego względem Powoda za zapłatę wynagrodzenia na podstawie powszechnie obowiązującej taryfy, tj. że zasadą jest że wynagrodzenie należne jest na podstawie taryfy (stawki dobowe wynikające z taryfy, a nie np. tygodniowe, miesięczne czy kwartalne), a wysokość wynagrodzenia wynikająca z taryfy nie wpływa na zasadę określoną w art. 836 k.p.c., zaś przy istnieniu res iudicata za dalsze świadczenia okresowego wynikające z tego samego stosunku prawnego nie może być przedmiotem badania tak ustalona poprzednio zasada przez Sąd za inne okresy wymagalności świadczenia okresowego dochodzonego częściowo przez Powoda w kolejnym procesie.

Apelujący na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. powołał jako nowe fakty i dowody istotne dla przedmiotu rozstrzygnięcia, które pojawiły się dopiero po wydaniu skarżonego rozstrzygnięcia znane zarówno Sądowi Rejonowemu w Zgierzu jak i Sądowi Okręgowemu w Łodzi z urzędu (wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z protokołów elektronicznych dostępnych na portalu informacyjnym Sądów apelacji (...) poprzez uprzednie wystąpienie do odpowiedniego sądu o nadesłanie akt spraw niżej wskazanych i przeprowadzenie dowodów z nagrań poprzez ich odtworzenie (art. 308 i 309 k.p.c.) na wypadek gdyby Pozwany kwestionował oświadczenia składane przez umocowanego pełnomocnika w przedmiotowym zakresie na poszczególnych rozprawach, które stanowią uznanie niewłaściwe w rozumieniu art. 60 k.c. w sprawach o sygn. akt

- III Ca 2724/19 prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Łodzi – brak dostępu do nagrania- sytuacja związana z epidemią.
- I C 3422/19 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Zgierzu nagranie audio-video z rozprawy z dnia 25 lutego 2020 r. 00:00:20 - 00:05:75
- I C 2577/19 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Zgierzu nagranie audio-video z rozprawy z dnia 25 lutego 2020 r. 00:00:21- 00:28:20
- I C 1713/19 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Zgierzu nagranie audio-video z rozprawy z dnia 26 lutego 2020 r. 00:00:06 - 00:02:57

we wszystkich sprawach - co do wyraźnego potwierdzenia przez pełnomocnika Pozwanego, iż prowadzone były przez strony negocjacje celem ugodowego zakończenia wszystkich spraw związanych z odpłatnym przechowywaniem przez Powiat pojazdów na parkingu strzeżonym Spółki po 18.10.2015 roku na zasadach odpłatności w oparciu o umowę adhezyjną i na warunkach wynikających z powszechnie obowiązującego cennika na parkingu spółki od 9.10.2015 r.

W konsekwencji podniesionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę każdego z rozstrzygnięć co do wytoczonych powództw (połączonych w tej sprawie do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia) i orzeczenie w odniesieniu do każdego powództwa objętego niniejszym wyrokiem (do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia) co do istoty poprzez zasądzenie na rzecz Powoda od Pozwanego w każdej sprawie z osobna objętej zakresem zaskarżenia dochodzone pozwami roszczenia uwzględniając zgłoszone żądania pozwów w całości, a także zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda w każdej ze spraw połączonych technicznie do wspólnego rozpoznania i objętych zakresem zaskarżenia w tej sprawie koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa adwokackiego za I i II instancję, według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w odniesieniu do każdej z połączonych do wspólnego rozpoznania spraw, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Tytułem wstępu stwierdzić należy, że brak było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego, poprzez przeprowadzenie dowodu z protokołów elektronicznych znajdujących się w sprawach szczegółowo wskazanych w apelacji. Jest tak dlatego, że fakty celem wykazania których został w apelacji powódki zgłoszony wniosek dowodowy, pozostają – w okolicznościach niniejszej sprawy - bez znaczenia dla jej rozstrzygnięcia. Sam bowiem fakt prowadzenia negocjacji celem ugodowego zakończenia spraw związanych z odpłatnym przechowywaniem pojazdów na parkingu strzeżonym powódki, nie dowodzi zawarcia porozumienia przez strony w tym aspekcie, w związku z czym, wbrew zapatrywaniom skarżącej, nie mogą świadczyć o niewłaściwym uznaniu dochodzonych przez powódkę roszczeń.

Przechodząc do oceny zarzutów stawianych w apelacji, na wstępie wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonej dyspozycją art. 233 §1 k.p.c. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni podziela, zaś ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji przyjmuje za własne. Należy przy tym podkreślić, że w istocie stan faktyczny sprawy musi być uznany za bezsporny co do elementów istotnych dla rozstrzygnięcia, spór stron dotyczy zaś bardziej skutków prawnych wywołanych przez dane okoliczności faktyczne.

Skarżąca w ramach zarzutów procesowych podnosiła zarówno nieprawidłową ocenę dowodów, w tym brak dokonania wszechstronnej oceny materiału dowodowego, brak przypisania właściwego znaczenia i mocy poszczególnych dowodów, jak też błędy w ustaleniach stanu faktycznego sprawy. Na marginesie jedynie należy wspomnieć, że redakcja powyższych zarzutów czyni je mało czytelnymi.

Całkowicie chybione są zarzuty, jakoby Sąd I instancji nie wziął pod uwagę istotnych okoliczności sprawy wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego i nie dokonał w tym zakresie stosownych ustaleń faktycznych. Wszystkie okoliczności, o których pisze skarżąca w treści zarzutów odnoszących się do błędnych ustaleń, Sąd I instancji miał na uwadze, co więcej poczynił stosowne ustalenia w bezspornym, co do zasady, stanie faktycznym niniejszej sprawy. Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności faktyczne, znajdujące podstawę w materiale dowodowym sprawy, niemniej odmiennie, niż powódka, ocenił ich znaczenie prawne, o czym dalej w uzasadnieniu. Apelująca zdaje się nie zauważać, iż powoływany przez nią dokument w postaci cennika, stanowiący w istocie jedynie fragment wezwania z dnia 9 października 2015 r. skierowanego do pozwanego, nie tylko został wzięty przez Sąd Rejonowy pod rozważę, a był przedmiotem wnikliwej i dogłębnej analizy.

Podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia art. 316 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., kwestionowały w swej istocie nie samą ocenę dowodów, a jedynie wyprowadzone na jej podstawie wnioski w kontekście badanych przesłanek prawa materialnego, co samo w sobie przesądza o bezzasadności zarzutów naruszenia przepisu art. 316 i art. 233 § 1 k.p.c..

Przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy, nie naruszył również Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego.

Co do zarzutów naruszenia art. 60 i 65 § 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. i art. 836 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 836 k.c. i 835 § 1 k.c. uznać należało, że nie znajdują one uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy. Sąd I Instancji ma rację stwierdzając, iż w niniejszej sprawie doszło pomiędzy stronami do zawarcia w sposób konkludentny umowy o przechowanie pojazdów umieszczonych uprzednio na parkingach powódki. Rozważania w tym przedmiocie, poczynione przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, uznając za zbędne ich powielenie w tej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy ma też słuszość twierdząc, iż warunki przedmiotowej umowy, do zawarcia której doszło w sposób dorozumiany, a więc poprzez nieusunięcie po okresie obowiązywania wcześniejszej umowy z parkingów powódki samochodów zarządzanych przez pozwanego, w tym w szczególności wysokość wynagrodzenia przysługującego powódce z tytułu przechowania pojazdów, nie zostały określone w umowie. Jest tak dlatego, iż pozwany w piśmie z dnia 16 października 2015 roku, stanowiącym odpowiedź na proponowane przez powódkę w piśmie z 9 października 2015 roku warunki przechowania pojazdów, wyraźnie wskazał, że nie akceptuje proponowanego przez powódkę cennika - nie przyjmuje oferty zawarcia umowy przechowania pojazdów na warunkach wskazanych przez stronę powodową. Stanowisko to pozwany podtrzymał w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 roku, proponując rozliczenie należności za przechowywanie pojazdów usuniętych w czasie obowiązywania umowy z 25 września 2012 roku według stawek z tej umowy.

Z samego faktu powiadomienia pozwanego przy piśmie z dnia 9.10.2015 r. o obowiązującym na parkingu powódki cenniku (ze wskazaniem taryfy wynagrodzenia obowiązującego na parkingu), poinformowania o wysokości stawek wymagalnych dobowo z tego cennika, co do konieczności odbioru wszelkich pojazdów do końca obowiązywania umowy (...) i zastrzeżeniu konsekwencji wynikających z braku odbioru przez kontrahenta zgodnie z warunkami umowy (...) pojazdów, nie można wywodzić przystąpienia w ramach stosunku cywilnoprawnego odpłatnego przechowania do wskazanych tak warunków przez powódkę. Niezbędna jest w tym zakresie aprobata ze strony składającego rzecz na przechowanie ceny wynikającej z cennika, co też oznacza, że staje się ona częścią umowy (Kidyba Andrzej (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna, wyd. II, Opublikowano: LEX 2014). Strona pozwana z całą pewnością takiej aprobaty co do wysokości wynagrodzenia nie wyraziła.

Nie sposób bowiem stwierdzić, iż pomimo wyraźnego sprzeciwu pozwanego, co do zastosowania cen wskazanych w piśmie powódki z dnia 9 października 2015 roku, a więc braku uznania - wbrew zapatrywaniom skarżącej - warunków przechowania pojazdów po 18 października 2015 określonych przedmiotowym pismem, jako zgodnych z obowiązującym u powódki cennikiem, strony określiły w umowie wysokość wynagrodzenia za wykonaną usługę.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż do essentialia negotii umowy przechowania nie należy odpłatność czy też nieodpłatność usługi, w związku z czym określenie wynagrodzenia nie jest warunkiem zawarcia umowy. Niemniej w przypadku odpłatnego charakteru takiej umowy, którego istnienia Sąd Okręgowy nie neguje na gruncie niniejszej sprawy, przy jednoczesnym braku określania stawki należnego wynagrodzenia, ma zastosowanie w tej kwestii art. 836 k.c. Wobec tego, nie można podzielić zapatrywania, że poprzez nieodebranie pojazdów w określonym terminie, w konsekwencji przez przystąpienie per facta concludentia do umowy przechowania, pozwany był zobowiązany określonym przez powódkę cennikiem, którego też, w sposób wyraźny nie akceptował.

Za powyższym stanowiskiem przemawia również okoliczność, że odmowa przyjęcia oferty powódki z 9 października 2015 roku, a nadto zaproponowanie przez pozwanego rozliczenia należności za przechowywanie pojazdów usuniętych w czasie obowiązywania umowy z 25 września 2012 roku według stawek z tej umowy, stanowi, po myśli art. 68 k.c., nową ofertę (kontrofertę). Nie sposób przyjąć zatem, aby w sytuacji, gdy zostaje złożona kontroferta, strona, która ją składa, godziła się jednocześnie na warunki określone wcześniej przez drugą stronę - na gruncie niniejszej sprawy, na warunki określone w piśmie powódki z 9 października 2015 roku.

Przy uwzględnieniu sprecyzowanej przez powoda podstawy faktycznej roszczeń mającej wynikać z treści umowy łączącej strony i obejmującej wynagrodzenie „taryfowe”, jeśli wynagrodzenie, tak jak w rozpatrywanym przypadku, nie zostało ustalone w umowie, rozważeniu podlega jego ustalenie, zgodnie z art. 836 k.c., w oparciu o obowiązującą u strony taryfę. Taryfa taka, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, musi mieć charakter powszechnie obowiązujący na danym obszarze, czego też nie można powiedzieć w odniesieniu do cennika wskazanego przez powódkę w piśmie z dnia 9 października 2015 roku, a będącego podstawą dochodzonego w sprawie roszczenia.

Podkreślenia wymaga, że strona inicjująca proces jest obowiązana do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które formułuje swoje roszczenia (art. 6 k.c.). Skoro zatem powódka powoływała się na powszechnie obowiązujący na parkingu cennik, który miał stanowić podstawę do kierowania żądań o zapłatę pod adresem pozwanej to winna była udowodnić powszechny charakter tegoż cennika, czego nie uczyniła.

Konkluzja poczyniona w tym zakresie przez Sąd Rejonowy, jakkolwiek prawidłowa, wymaga pogłębienia. Podniesione przez Sąd Rejonowy okoliczności nie przesądzą jeszcze o braku powszechności taryfy. Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że oferta przechowania pojazdów po stawkach określonych w piśmie 9 października 2015 roku, nie była dostępna ani w Internecie jako ogłoszenie regulaminu parkingu ani na terenie przedsiębiorstwa (...), czy też na banerach reklamowych powódki. Z samego tego faktu nie można jeszcze wywodzić braku powszechnego charakteru cennika proponowanego pozwanemu. Na części funkcjonujących parkingów strzeżonych zwyczajowo przyjętym sposobem ustalenia ceny przechowania jest bowiem sytuacja, w której osoba chcąc skorzystać z parkingu strzeżonego ustala obowiązujące na nim stawki dopiero z osobą bezpośrednio pracującą i dozującą dany parking.

Niezależnie od powyższego, by cennik miał przymiot powszechności - częsty, ogólnie znany i stosowany, musi on obowiązywać wszystkich klientów korzystających z danej usługi i musi realnie funkcjonować w obrocie gospodarczym dla każdego chcącego z parkingu skorzystać. Na gruncie niniejszej sprawy, powódka nie wykazała jednak, w świetle spoczywającego na niej ciężaru dowodowego, ażeby proponowany pozwanemu cennik w piśmie z dnia 9 października 2015 roku miał zastosowanie jeszcze do jakiegoś innego podmiotu, aniżeli pozwany i by realnie funkcjonował na prowadzonym przez nią parkingu w stosunku do wszystkich klientów. Powódka nie przedstawiła żadnych rachunków czy też faktur za przechowywanie pojazdów wystawionych na podstawie przedmiotowego cennika. Nadto, nie przedstawiła też żadnej uchwały, podjętej celem ustanowienia takiego cennika, a wniosek o przesłuchanie Prezesa Zarządu powódki, mogący służyć wykazaniu tej okoliczności, został cofnięty.

O powszechności rzezonego cennika nie przesądza również fakt, że został on uznany za wiążący strony, w innych, zakończonych już prawomocnie sprawach, rozpoznawanych przed sądem pomiędzy tymi samymi stronami obejmujących ten sam stosunek prawny, niemniej za inne okresy. Wbrew twierdzeniom powódki Sąd Rejonowy nie był związany ocenami wyrażonymi przez sądy w wyżej wskazanych sprawach.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zasługujący na podzielenie pogląd, że granice przedmiotowe mocy wiążącej należy oceniać według reguł przyjętych w art. 366 k.p.c. w odniesieniu do przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej. W konsekwencji moc wiążącą z perspektywy kolejnych postępowań uzyskują jedynie ustalenia dotyczące tego, o czym orzeczono w związku z podstawą sporu (rozstrzygnięcie o żądaniu w połączeniu z jego podstawą faktyczną). Moc wiążąca orzeczenia nie rozciąga się natomiast na kwestie prejudycjalne, które sąd przesądził, dążąc do rozstrzygnięcia o żądaniu i których rozstrzygnięcie znajduje się poza sentencją, jako element jej motywów. Natomiast treść uzasadnienia może służyć sprecyzowaniu rozstrzygnięcia zawartego w sentencji, a nie temu by moc wiążąca orzeczenia rozciągać na kwestie pozostające poza sentencją. Zakresem prawomocności materialnej jest bowiem objęty tylko ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do tego doprowadziły. Tego rodzaju zagadnienia mogą być przedmiotem odmiennego osądu w późniejszych procesach, dopóki nie zostaną objęte rozstrzygnięciem w sposób, który będzie wiązał kolejne sądy w dalszych postępowaniach. Wprawdzie nie jest pożądana sytuacja, w której analogiczne stany faktyczne, zostaną odmiennie ocenione przez różne sądy, ale ograniczenie swobody jurysdykcyjnej sądu oraz odstępianie od zasady bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów, nie znajduje dostatecznych podstaw w art. 365 § 1 k.p.c., który dopuszcza rozbieżność ocen między sądami, w rozstrzygnięciu kwestii „wstępnych” poza związaniem sentencją (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1937 r., C II 2507/36, OSP 1937, poz.

727, z dnia 6 sierpnia 1971 r., II CR 287/71, OSNCP 1972, Nr 2, poz. 34, z dnia 13 stycznia 2000 r., II CKN 655/98, niepubl., z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, niepubl., z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, niepubl., z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC - ZD 2008, nr A, poz. 120, z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CSK 110/07, niepubl., z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, niepubl., z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 456/08, niepubl., z dnia 22 czerwca 2010 r., IV CSK 359/09, OSNC 2011, Nr 2, poz. 16, z dnia 3 października 2012 r., II CSK 312/12, niepubl., z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13, OSNP 2015, Nr 5, poz. 69, z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CSK 610/13, OSNC-ZD 2015, nr D, poz. 51, z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, niepubl., z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 210/14, niepubl., z dnia 17 maja 2015 r., I CSK 494/11, niepubl., z dnia 9 września 2015 r., IV CSK 726/14, niepubl., z dnia 26 maja 2017 r., I CSK 464/16, niepubl., i z dnia 15 maja 2019 r., II CSK 145/18, niepubl.).

Jednostkowe orzeczenia Sądu Najwyższego, w których przyjęto szerszy zakres związania, obrazują pewne wahania występujące przy wykładni art. 365 § 1 k.p.c., pozostające na uboczu głównego, dominującego nurtu orzecznictwa (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., V CSK 485/11, niepubl.).

Nie ulega zatem wątpliwości, że Sąd w niniejszej sprawie co do kwestii istnienia powszechności taryfy, nie jest związany oceną prawną i ustaleniami faktycznymi poczynionymi we wcześniejszych procesach. W kontekście powyższego, jako nieuzasadniony jawi się również zarzut naruszenia art. 836 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. i 366 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja powódki, w odniesieniu do każdego rozstrzygnięcia, podlegała oddaleniu.

Wobec oddalenia apelacji, w odniesieniu do każdego z roszczeń zasądzono od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego każdorazowo w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zasądzono od powódki na rzecz pozwanego spraw odpowiednio kwoty 1.800 złotych, 900 złotych albo 450 złotych w zakresie poszczególnych rozstrzygnięć, stanowią wynagrodzenie jego pełnomocnika za II instancję. Przy ustalaniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego sięgnięto do unormowań zawartych z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5, pkt 4 i pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).